

— Μ' ἐρωτᾷτε διατί; ... Διότι ... ὦ! δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ! ... Διότι ἀγαπῶ τὴν μίς Φλωρεντίαν Βόνδεμπυ!

— Ἀλήθεια;

— Μάλιστα, καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας!

— Λοιπὸν, καὶ σὺ, ἀγαπητὴ μου κόρη, τί λέγεις; εἶπεν ὁ κ. Βόνδεμπυ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κόρην του.

— Δὲν ... θέλω νὰ ... καταστρέψω τὸ μέλλον ... τοῦ κ. Δωλάκ ... ἀλλά ...

— Ἀλλά, τέλος πάντων, τὸν ἀγαπᾷς;

Ἡ μίς Φλωρεντία κατελήφθη ὑπὸ δακρύων καὶ ἔκλαιε.

Καὶ ὁ κ. Δωλάκ ἔκλαιε.

Ἀλλά καὶ ὁ κ. Βόνδεμπυ, βλέπων τοὺς δύο νέους κλαίοντας, ἔκλαισε καὶ αὐτός.

Ἐπειτα δὲ ἐψιθύρισε:

— Λοιπὸν ... ὑπανδρευθῆτε ... καὶ ἂς ζήσωμεν εὐτυχεῖς!

Οἱ δύο νέοι ἔτινιν τὰς δεξιὰς τῶν, ὁ δὲ πατὴρ ἐξηκολούθησε καὶ εἶπε:

— Οὕτω πῶς ἐκπληροῦνται καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ φίλου μου Δωλάκ, χωρὶς νὰ ὑπάγντε εἰς Λονδίον, διότι ...

— Διότι; ...

— Διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐν Λονδίῳ κύριος Δωλάκ, ἀγαπητὴ μου Δωλάκ τῶν Παρισίων. Καὶ θαυμασίως παρεστήσαμεν τὸ μέρος μας, ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μας.

— Φεῦ! ... τί; ἀνεφώνησεν ὁ νέος κ. Δωλάκ, ἡ μίς Φλωρεντία παρέστησε λοιπὸν κωμωδίαν; ... καὶ ... καὶ τότε λοιπὸν ... δὲν μ' ἀγαπᾷ;

— Ἀλτ! ἀνεφώνησεν ὁ φαῖδρος γέρον ... Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἐν μόνον πρᾶγμα ὑπάρχει ψευδὲς καὶ πλαστόν ... μόνον τὸ ὄνομά μας ... ἀλλὰ τὰ λοιπὰ πάντα εἶνε ἀληθῆστατα ... συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ... ἀγάπης τῆς; θυγατρὸς μου καὶ τῆς ἀγάπης μου ... πρὸς σέ, προσφιλέστατέ μου νιὲ καὶ ... διάδοχε!

(Ernest. d'Herv.)

•••

ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΥΤΟΜΑΤΑ

Αὐτόματον εἶνε μηχανὴ ἀφ' ἑαυτῆς κινουμένη καὶ μιμούμενη τὰς κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἄλλου τινὸς ζῴου. Ἡ κινουσα δύναμις πάντων σχεδὸν τῶν αὐτομάτων εἶνε ἐλατήριο χαλύβδινον ὡς τὸ τῶν ὀρολογίων, ἀλλ' ἐνίοτε, καὶ ἰδίως εἰς τὰ μικρὰ αὐτομάτα, ἀντὶ ἐλατηρίου μεταχειρίζονται βάρη ἢ καὶ ἄμμον, ἵτις χυνομένη ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τροχοῦ, κινεῖ αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ κινεῖται ὅλη ἡ μηχανή.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἥδη χρόνων ἦσαν γνωστὰ τὰ αὐτομάτα, ὡς δεικνύει ἡμῖν τοῦτο ἡ ἱπταμένη ξυλίνην περιστερὰ ἣν κατεσκεύασεν ὁ φιλόσοφος, Ἀρχύτας, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 π. Χ., εἰς ὃν ὀφείλονται αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς μηχανικῆς. Ἀλλ' ὅμως τὰ ἀριστα καὶ περιεργότατα αὐτομάτα ὀφείλονται εἰς τὰς νεωτέρας προόδους τῆς μηχανικῆς καὶ ἰδίως τῆς ὀρολοποιίας. Τούτων συλλέξαντες ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὰ ἐπισημότερα.

Ὁ φιλόσοφος Ἀλδέρτος ὁ Μέγας ἀκμάσας περὶ τὸ 1250 εἶχεν αὐτόματον ὄπερ ἐξετέλει ἔργον θυρωροῦ· ἐάν τις ἐκρούε τὴν θύραν, αὐτὸ ἤνοιγεν εὐθὺς καὶ ἐχαιρέτιζε τοὺς ἐμβαίνοντας.

Ἰωάννης Μύλλερος ἐκ Καϊνιξδέργης (1436-1476) κατεσκεύασε μὺσαν σιδερᾶν, ἥτις πετώσα ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ κυρίου τῆς περιλίπτο πέραν τῶν παρακαθημένων, καὶ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν χεῖρα ἀφ' ἧς ἐπέταξεν. Οὐχ ἥτιον περιέργως ἦτο καὶ ὁ ἀετὸς αὐτοῦ, ὅστις, ἐξερχομένου τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου προεπορεύετο πετῶν μέχρι τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, πετάξας πεντακοσίων βημάτων διάστημα, ἐπειτα δὲ πάλιν ἐπανελθὼν ὅθεν ἀνεχώρησεν. Ὁ αὐτὸς οὗτος ἐνθυμίζει ἡμᾶς τὴν περιστερὰν τοῦ Ἀρχύτα.

Ὁ Ὀλλανδὸς φυσικὸς Κορνήλιος φᾶν Δρέμπελ ἀκμάσας περὶ τὸ 1600 κατεσκεύασε μουσικὸν ὄργανον, ὄπερ ἠνοίγετο ἀφ' ἑαυτοῦ ἄμα τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καὶ ἤχει ἐφ' ὅσον ὁ ἡλῖος ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Τοῦτο ἐνθυμίζει τὸ μυθολογούμενον περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μένωνος, ἐξ οὗ ἠκούετο μουσικὴ, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς ὁμῶς δόξα τοῦ ἀνδρός τούτου εἶνε τὸ φέρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ θερμόμετρον καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Σοφῶν ἐγράφη τῷ 1680 περὶ ἱπποῦ τινός, ὅστις ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ εἰς πεδιάδα ἑπτακοσίας περίπου λεύγας τὴν ἡμέραν, ἐπίσης δὲ καὶ περὶ τῶν ἀγάλματος διδουροῦ, ὅπερ κατασκευασθὲν ὑπὸ τινος φυλακισμένου ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτ Ῥαχμάν καὶ γονυπετῆσαν ἐνώπιόν του, τῷ ἐπέδωκεν ἀναφορὰν ὑπὲρ τοῦ φυλακισμένου, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγερθὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις πῶς τὸ αὐτόματον τοῦτο ἐξετέλεσε τοιοῦτόν τι θαῦμα χωρὶς νὰ το βοηθήσῃ τις καθ' ὁδόν.

Ὁ διάσημος Γάλλος μηχανικὸς Ἰάκωβος Βωκανδῶν (1709-1782) κατεσκεύασε νέον σάτυρον καθήμενον ἐπὶ βράχου καὶ αὐλοῦντα· οἱ ἦχοι τοῦ αὐλοῦ ἐτροποποιοῦντο διὰ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων, τῶν δακτύλων καὶ τῆς γλώσσης· ἠδύνατο δὲ νὰ αὐλῇ δώδεκα διαφόρους μελωδίας· ἐπίσης δ' ἕτερος αὐλὴ τῆς αὐτοῦ εἰκοσι μελωδίας δι' αὐλοῦ ἔχοντος τρεῖς μόνον ὀπὰς. Πλὴν τῶν αὐλητῶν περιέργοι ἦσαν καὶ αἱ δύο νῆσσαι, αἵτινες ἐκολούθων, ἐλοῦντο, ἐτρογον καὶ ἐχώνευον ὡς ἐάν ἦσαν ζωνταναί. Ἐν τῇ «Κλεοπάτρᾳ» τραγωδίᾳ τοῦ Μαριοντέλου, παρίσταται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀποθνήσκουσα ἡ Κλεοπάτρα. Γνωστὸν δ' ὅτι ἡ βασίλισσα αὕτη τῆς Αἰγύπτου ἡ ἐξάκουστος διὰ τε τὸ κάλλος καὶ τὰς ἀταξίας της, ἀπέθανε τῷ 30 π. Χ. κεντηθεῖσα ὑπὸ ἰοδόλου ὀφείας, ἀσπίδος ὀνομαζομένης. Πρὸς πλειοτέραν δ' ἐπιτυχίαν τοῦ δράματος, ὁ Βωκανδῶν κατεσκεύασεν αὐτόματον ἀσπίδα, ἥτις εἶπε, συντερέφετο, ἐτυλίσσετο περὶ τὴν χεῖρα, ἔδακνεν, ἐξηκόντιζε τὴν γλώσσάν της, καὶ συρίζουσα ἀνεπῆδα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἡθοποιοῦ τῆς ὑποκρινομένης τὴν Κλεοπάτραν. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ

τραγωδία ἐσυρίχθη ὑπὸ τοῦ πλήθους, δούσης τὸ σύνθημα αὐτῆς τῆς ἀσπίδος, ὡς εἶπεν ἀστεῖός τις παρευρεθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ.

Πέτρος ὁ Δρὸς Ἑλβετὸς μηχανικὸς (1721-1790) κατεσκεύασεν ὀρολόγιον κινούμενον χωρὶς νὰ χορδίζεται ποτε· ἐκινεῖτο δὲ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ δύο μετάλλων ἀνίσου ἐλαστικότητος, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν κατεστρέφετο ἡ ἐλαστικότης τῶν διὰ τῆς τριβῆς κατεσκεύασε δὲ καὶ γράφει αὐτῖνος αἱ κινήσεις τῶν ἀρθρώσεων τῆς χειρὸς καὶ τῶν δακτύλων ἥσαν φυσικώταται καὶ ἐγράφη καλλιγραφικώτατα. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρρίκος κατεσκεύασε νάνα ἰδακυμβάλιζονσαν. ἥτις καθημένη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐβλεπεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς, καὶ παρρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς κεφαλῆς τὰ μουσικὰ σημεῖα. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ τεμαχίου ἐγειρομένη ἐχαιρέτιζε τοὺς περιεστώτας.

Παραλείποντες τὰ περὶ τῶν αὐτομάτων τοῦ γερμανοῦ Κνάους καὶ τὰ περὶ τῶν φθεγγομένων κεφαλῶν τοῦ ἀδό Μικάλ, λέγομεν περὶ τοῦ περιεργότατου πάντων τῶν αὐτομάτων, περὶ τοῦ ζατρικιοπαίκτης, ὅν κατεσκεύασεν ὁ Κεμπελὲν μηχανικὸς καὶ ποιητὴς Οὐγγρος (1734-1804). Τὸ αὐτόματον τοῦτο, ὁ ζατρικιοπαίκτης, ἦτο ἐνδεύμενος περσικὴν στολὴν καὶ ἐκάθητο πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐτίθετο τὸ ζατρίκιον, ἡ χεὶρ τοῦ ἑαυτοῦ βραδέως, ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ πεσσοῦ, ὃν ἐπρεπε νὰ μετακινήσῃ, τὸν ἐλίμῳαν καὶ τὸν μετέθετεν ὅπου ἐπρεπεν. Ἐάν δὲ ὁ σύντροφός του ἔκαμνε λάθος, εἴτε ἐξεπίνθηδε εἴτε ἐξ ἀπροσεξίας, ἀμέσως τὸ αὐτόματον ἤρπαζε τὸν κακῶς κινηθέντα πεσσοῦ καὶ τὸν ἔθετεν εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν, συγχρόνως δὲ ἐβλεπε τὸν κακῶς παίζοντα καὶ ἔδειε τὴν κεφαλὴν του. Εἶχε δὲ πλησίον του καὶ πίνακα περιέχοντα τὰ γράμματα τῆς ἀλφαβήτου, καὶ ὁσάκις το ἠρώτα τις, ἐδείκνυν ἀμέσως διὰ τοῦ δακτύλου τὰ διήφορα γράμματα, δι' ὧν ἀπετελεῖτο ἡ κατάλληλος ἀπόκρισις του. Ὁ Κεμπελὲν ἴστατο πάντοτε δύο βήματα μακρὰν τοῦ αὐτομάτου, ἐνίοτε δὲ ἀπεχώρει καὶ εἰς ἄλλο δωμάτιον, μένων τόνῳ ὄραν, ὅση ἦκει νὰ κινήσῃ τέσσαρες πεσσοί. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπάπτευσαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἐντὸς τοῦ αὐτομάτου ἦτο κεκρυμμένον νᾶνός τις, ἀλλ' ὅμως ἀκριβῶς ἐρευνήσαντες αὐτὸ ἐσωτερικῶς, εἶδον ὅτι οὔτε νᾶνος ἐχώρει οὔτε βρέφος, ἀλλ' ὄπερ περιεργότατον, οὔδε κἂν ἐλατήρια εἶχε. Πῶς λοιπὸν ἐκινεῖτο; Ὁ Κεμπελὲν ὁμολογεῖ ὅτι αὐτὸς ἐκίνει τὸ αὐτόματον, ὁ γνωστὸν ὅμως τίνι τρόπῳ. Σημειωτέον δ' ὅτι πάντοτε ἐκέρδαινε, ἐάν φυσικὰ ὁ ἀντίπαλός του μὴ ἦτο ἀριστος, ἀλλὰ μέτριός τις παίκτης. Περὶ τοῦ ζατρικιοπαίκτης ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐπιστολαὶ μετὰ εἰκόνων, ἐνθα καταλεπτῶς περιγράφεται.

Πλὴν δὲ τοῦ ζατρικιοπαίκτης ἐπεδείκνυν ὁ Κεμπελὲν ἄλλο τι αὐτόματον, ὄπερ ἠρθρωνε καθαρὰ λέξεις καὶ φράσεις. Ἡ μηχανὴ αὕτη συνίστατο ἐκ συρίκτρας, τραχείας ἀρτηρίας καὶ στόματος. Δὲν ἠθελε δὲ ὁ μηχανικὸς νὰ δείξῃ τὸν μηχανή

νισμόν του. Οὐχ ἥττον μετὰ ταῦτα θέλων νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ αὐτόματόν του δὲν ἦτο ἀγυρτία, ἐδημοσίευσε βιβλίον ἐπιγραφόμενον «ὁ μηχανισμὸς τοῦ λόγου καὶ περιγραφὴ μηχανῆς λαλούσης, μετὰ εἰκοσι καὶ ἑπτὰ πινάκων» ἐκ 456 σελίδων.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ εἶνε τὰ περιεργότατα τῶν αὐτομάτων. Τὴν σήμερον κατασκευάζουσιν αὐτόματα μόνον οἱ κάτοικοι τῆς Γαλλικῆς Ἐλβετίας καὶ τοῦ Μέλανος Ἀδσους, ἀλλὰ μικρά τινα, οἷον πτηνὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅποια εὐρίσκει τις ἀφθονα καὶ ποικίλα καὶ ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς καταστήμασι τῶν Ἀθηνῶν.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Παῦλος Καλλιγᾶς

Ἡ πρόσφατος ἐκλογὴ τοῦ κ. Π. Καλλιγᾶ ὡς διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καθιστᾷ αὐτόν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν μᾶλλον ἰσως ἐνδιαφερόμενον ἐκ τῶν συγχρόνων παρ' ἡμῖν προσωπικοτήτων καὶ συγκεντρώνει ἐπ' αὐτοῦ τὴν κοινὴν προσοχὴν. Πράγματι ὅμως, κυρίως, ἡ προσοχὴ αὐτὴ οὐδέποτε κατέλειπεν αὐτόν, διότι ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ δὲν εἶνε ἢ ἡ ἐπίστεψις μακροῦ σταδίου ἐξόχως διανυθέντος καὶ ἡ ἀξία συμπληρώσεως ζωῆς, ἀπὸ τῆς ἀκροτάτης νεότητος μέχρι τοῦ ἐπερχομένου ἡδὴ γήρατος — καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ μᾶς κρατήσῃ κακίαν ὁ κ. Καλλιγᾶς, διότι τοῦ διαμψιδητοῦμεν τὴν νεανικότητα, ἢν μετὰ τῆς χάριτος καὶ ὁμοιοληθείας ὑποδύεται ἀκόμῃ — ἀναλωθείσης ἐν ποικίλῃ καὶ ἐργασίᾳ καὶ δράσει καὶ σκέψῃ ἐπ' ἔθνικῃ ὠφελείᾳ. Διότι ὀλίγοι στοὶ βεβαίως θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιδείξωσιν ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἑλλάδι παράδειγμα βίου οὕτω λαμπρῶς πληρωθέντος καὶ χρησίμου εἰς τὴν πατρίδα ἀποδόντος, οἷον τὸ τοῦ εὐφυστάτου καὶ ἀρίστα κατηρητισμένου νεαροῦ συγγραφέως, τοῦ ἐν ὥριμῳ ἡλικίᾳ δοδαροῦ ἅμα καὶ πρωτοτύπου νομοδιδασκάλου, τοῦ κατόπιν ζωηροτάτου καὶ ἰδιορρύθμου πολιτευομένου καὶ ῥήτορος, τοῦ δεξιωτάτου χρηματιστοῦ, τοῦ τελείου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, τοῦ βαθύνου οἰκονομολόγου καὶ συζητητοῦ, τοῦ ἀνεξαντλήτου καὶ λυσσαλέου εὐφυολόγου — μέχρι τοῦ νὰ γράφῃ πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἐτῶν, πρεσβύτης πλέον, ἐπιστολάς πρὸς σατυρικὴν ἐφημερίδα, διαγωνιζόμενος πρὸς δεκαοκταετῆς δημοσιογράφους ἐπὶ δεινότητι σκωμμάτων καὶ λογοπαιγνίων — οἷος ὑπῆρξεν ὁ κ. Καλλιγᾶς.

Ἀποξήρασις Κωπαΐδος

Ἐκ τῶν δημοσιευομένων σήμερον δύο εἰκόνων ἡ μὲν μεγαλύτερα παριστᾷ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν, τὸν παρελθόντα μῆνα, διανοιχθέντος τοῦ φράγματος ἔρρευσαν τὰ ὕδατα τῆς Κωπαΐδος διὰ τῆς σήραγος τοῦ ὅρους Πύρου εἰς τὴν λίμνην Ὑλικήν. Ἡ δὲ μικρότερα παριστᾷ τὴν λίμνην Ὑλικήν ἡ γραφικωτάτη αὕτη λίμνη περικλείεται ὑπὸ βραχιδῶν βουνῶν ἀποτελούντων λεκάνην ἀκανονίστου σχήματος διὰ τῶν ποικίλων κολπώσεων καὶ πολυσχιδῶν ὀχθῶν τῆς εἶνε δὲ πολὺ χα-

μηλοτέρα τῆς Κωπαΐδος, ἔχουσα ὕψος 50 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ συγκοινωνεῖ διὰ τεχνητοῦ χάνδακος μετὰ τῆς Παραλίμνης, κατὰ πολὺ μικρότερας, ἥτις διὰ σήραγος ἄλλης ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐβοϊκὸν κόλπον παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα. Αἱ δύο δὲ αὗται μικρότεροι λίμναι θὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ ὡς δεξαμεναὶ πρὸς ἄρδευσιν τῶν γαιῶν αὐτῆς ταύτης τῆς Κωπαΐδος. Διὰ τοῦτο τὰ ὕδατα δὲν θὰ χυθῶσιν ὅλα διὰ μιᾶς εἰς τὴν θάλασσαν. Οὕτω δὲ τὰ ὕδατα τῆς Ὑλικῆς θὰ ὑψωθῶσι κατὰ 30 περίπου μέτρα.

Ἡ νέα μεγάλη Ἀγγλικὴ ἐταιρεία, εἰς ἣν ἀπὸ τοῦ 1887 ἐξεχώρησε πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἡ Γαλλικὴ, συμπληροῖ μετὰ ταχύτητος τὰς ἐργασίας τῆς προκατόχου ἐπὶ τῶν αὐτῶν σχεδίων. Διευθυντὴς δὲ αὐτῆς εἶνε ὁ κ. Ρῆ. Διατηρεῖ δὲ ἐν Θήβαις ἡ Ἐταιρεία γραφεῖον, οὗ προϊστάμενος εἶνε ὁ κ. Μίνως Μπογιατζόγλου, βουλευτὴς Κυκλάδων, γραμματεὺς δὲ ὁ κ. Μ. Ρωσσέτος καὶ ταμίας ὁ κ. Καμπάνης.

Ἰωάννης Γ. Ἰωάννου

Εἷς τῶν ἐπιφανῶν ἱατρῶν τῆς πρωτευούσης, ὁ Ἰωάννης Γ. Ἰωάννου, ἐγεννήθη ἐν Τρικκάλοις τῆς Κορινθίας τὸ ἔτος 1835. Σπουδάζας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Παρίσις καὶ Μονάχῳ ἐπέδωκεν ἰδίᾳ εἰς τὴν χημεῖαν. Ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Ἑσπερίας ἐγένετο ὑψηλῆς τῆς χημεῖας, ἢν καὶ ἐδίδαξε καρποφόρως, ἐκδοὺς καὶ διάφορα ἔργα. Ἀλλὰ κατόπιν προτιμήσας τὴν ἐνάσκησιν τοῦ φιλανθρώπου ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος, τὰ μάλιστα νηδοκίμησε, γενόμενος εἰς τῶν ἐπιφανῶν ἱατρῶν τῆς πρωτευούσης. Νέος ἔτι, τὸ 1865, ἐκτεθεὶς ὡς ὑποψήφιος βουλευτῆς Κορινθίας, ἐξελέγη πανδῆμος καὶ ἐτάχθη ὑπὸ τὴν πολιτικὴν μερίδα τοῦ ἀειμνήστου Δεληγεώργη, ὡσαύτως δὲ καὶ τῷ 1872. Καὶ κατὰ τὰς προδεχεῖς δὲ βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐμελέτα νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ἐματαιώσε τὸν φιλόπατριν αὐτοῦ σκοπὸν ὁ αἰφνίδιος θάνατος, καταλαβὼν αὐτόν ἐν Τεργέστῃ ἐπανερχόμενον εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς Ἑσπερίας, ὅπου εἶχε μεταβῆ χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας του. Τὸ φιλόπατρι καὶ τὸ φιλόμουσον τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς μαρτυρεῖ πλὴν ἄλλων καὶ τὸ ἐν Ξυλοκάστρῳ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθὲν καὶ συντηρούμενον ὀχολεῖον, εἰς ὃ ἐδαπάνησε πλέον τῶν 80,000 δραχμῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐπικυροῖ καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ, δι' ἧς ἅπαντα ἡ περιουσία του, μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, παραγγέλλει ὅπως διατεθῇ εἰς ἀγαθοεργὰ ἔργα.

Καλλιόπη Σαγιᾶ

Ὡς γνωστὸν ἡ μαθήτρια, ἡ καθ' ὅλον τὸν ἐν τῷ Ἀρσακείῳ μαθητικὸν βίον τῆς ἀριστεύσασα καὶ διακριθεῖσα ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ ἀρετῇ, βραβεύεται μετὰ προηγούμενον διαγωνισμόν, λαμβάνουσα τὸ Ῥάλλειον χιλιόδραχμον βραβεῖον. Ἡ ἐφέτος δὲ τυχοῦσα τοῦ ἐπιζήλου τούτου βραβεῖου Καλλιόπη Σαγιᾶ εἶνε ἐκ Πατρῶν

πατρὸς συμβολαιογράφου, ἐτῶν 16, φυσιογνωμίας συμπαθοῦς καὶ ὑποδιδάσκουσης τὸ ἐμβριθὲς καὶ φιλόπονον τῆς νικηφόρου νεανίδος. Ὁ διαγωνισμὸς ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἐξῆς: Πρόχειρος ἐξήγησις ἐκ τοῦ Ἰσοκράτους μετὰ τεχνολογικῶν καὶ συντακτικῶν παρατηρήσεων καὶ ἐκθεσις: Τίνα τὰ καθήκοντα τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς. Ἡ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ μάλιστα τῆς ἐκθέσεως ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν τῶν καθηγητῶν καὶ πάντων τῶν ἀναγνόντων αὐτήν. Συγκινητικὴ δὲ σφόδρα ἦτο ἡ σκηνὴ καθ' ἣν, ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης τοῦ Ἀρσακείου, μεστῆς πλήθους πολλοῦ, ἀντήχησε τὸ ὄνομα Καλλιόπῃ Σαγιᾶ. Ἀφ' ἐνὸς μὲν αἱ ὁμόθυμοι χειροκροτήσεις ἐκ τε τῶν θεατῶν καὶ τῶν διδασκαλιστῶν καὶ μαθητῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ θεὰ τῆς βραβεύσεως, μὴ δυναμένης ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης συγκινήσεως νὰ κατέλθῃ τῶν βαθμίδων ὅπου ἴσταντο αἱ μαθήτριά.

Οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες εὐλόγως σεμνύνονται ἐπὶ τῷ μόνῳ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Παρθεναγωγείῳ, ὅπερ ἀθορύβως καὶ μόνον εἰς τὰς ἰδίαις ἑαυτοῦ δυνάμεις στηριζόμενον συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ γυναικείου φύλου, οὐ μόνον εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρετάς, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ κοσμήσῃ τὴν γυναῖκα εἴτε ὡς δέσποιναν τοῦ οἴκου καὶ μητέρα, εἴτε ὡς διδασκάλισσαν. Κεῖ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως, ἀφ' οὗ ἀρίστα κυδερνᾶται. Καθίδρυμα διοικούμενον ὑπὸ διοικητικοῦ συμβουλίου, ὁποῖον τὸ τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρείας, διευθυνόμενον δὲ ὑπὸ κυρίας ὁποῖαι ἡ διευθύντρια κ. Ἰωάννα Κλέβε καὶ ἡ ὑποδιευθύντρια κ. Μπαμπέττα Χάουκολ, ἔχον διδασκαλίσσας καὶ καθηγητὰς ἀρίστους, ἐπὶ πᾶσι δὲ εὐτυχῆσαν νὰ ἔχῃ ἐπὶ στήν ἐμπειρότατον καὶ παιδαγωγικώτατον, τὸν ἀκοίμῃτον Ἀργὸν σεβαστὸν κ. Βιώνην, καθίδρυμα τοιοῦτον, λέγομεν, πάντως περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶνε ἀξίον τῆς ἀγάπης παντὸς φιλομούσου.

Φ.

Τουφεκισμὸς Πανίτσα

Καταχωρίσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τὴν εἰκόνα τοῦ βουλγάρου ταγματάρχου Πανίτσα, συμπληρούμεν σήμερον τὰ κατ' αὐτὸν διὰ τῆς εἰκόνης τῆς παριστάσεως αὐτὸν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς δίδει αὐτῷ τὰς τελευταίας παρηγορίας, ἐνισχύων αὐτόν εἰς τὸν ἐπικείμενον θάνατον. Ἀξιολύπητος ἡ θέσις τοῦ ἀνδρός, ὅστις μέχρι τῆς ὑστάτης στιγμῆς ἠλπίζεν ὅτι θὰ μεταβλῇ ἡ ποινὴ εἰς ἐξορίαν, διότι οὐδὲ τὴν οἰκογένειάν του ἐπέτρεψαν εἰς αὐτόν νὰ ἴδῃ καὶ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ἡ μετριοφροσύνη εἶνε εἰς τὴν ἀρετὴν ὅτι αἱ σκιά εἰς τὰ πρόσωπα τῆς εἰκόνης, ἐνδυναμώνει καὶ ἀναδεικνύει αὐτήν.

Αἱ μεγάλαι λύπαι εἶνε σπάνιαι καὶ δὲν τας αἰσθάνεται ὅστις θέλει.